

*Preživio Bleiburg i Križni put,
ali umro od meningitisa*

fra Ante MAJIĆ

23 godine

bogoslov

Franjevačka hercegovačka provincija - Mostar

Roden je 26. kolovoza 1922. u Vitini, od oca Joze i majke Kate, rod. Slišković. Nakon završene gimnazije stupa u franjevački red na Humcu 1939. godine. Jednostavne zavjete položio je 3. lipnja 1940., a svečane na Čerinu 29. lipnja 1944. godine. Redenje za svećenika nije dočeka.

Umro je od meningitisa u bolnici Sestara milosrdnica u Zagrebu 6. kolovoza 1945. godine. Bolest je bila posljedica logora i križnog puta kroz Sloveniju.

Što se događalo po Sloveniji i u logorima svjedoči i Ivan Kordić, jedan od preživjelih s križnoga puta. Njegovo svjedočanstvo zapisano je u knjizi Ljube Planinića *Stradanje Hrvata Kruševa* (2004.):

U logoru u Mariboru ostali smo dva dana i dvije noći. Nigdje nitko ništa nije davao za jelo ni piće. Logor je bio velik. Preda mnogom su naređivali ljudima da se skitnu, vezali su ih žicom za ruke, tovarili u kamione i odvozili. Nije se znalo gdje odvoze. Vraćali su se ponovno prazni kamioni i ponovno su vojnici u njih trpani. U jedan od njih s drugim vojnicima utrpali su i mene. Dovedli su nas u neku šumu. Šuma je bila visoka. Izgurali su nas iz kamiona ispred iskopanih rovova i jama. Jasno mi je bilo gdje se nalazim i što me slijedi...

Bio sam svezan s jednim vojnikom: moja desna, a njegova lijeva ruka. Kako su nas privodili bliže rovovima, tako su nas ubijali. Ubijali su puščanim mecima. Dogurali su mene i onoga što je bio svezan skupa sa mnom do rova. Zapucalo je u mene i u ovoga.

Mene nije pogodilo. Kako je pogodilo onog svezanog sa mnom, u padu je i mene povukao, a još k tome partizan je mene dobro udario kundakom u prsa i odgurnuo u rov tako da sam još brže padao s onim pogodnim i svezanim sa mnom.

Vidjevši da sam živ, primirio sam se. Drugi mrtvi padali su po meni. Mirovao sam dok se nije smirilo i prestalo pucati i žamoriti. Tu i tamo čuo se šapat partizanskih

stražara uz rov. Čulo se mnoštvo jauka, krikova, zapomaganja iz rova, od ranjenih suboraca. Prtvukao sam ruku do svezane žice. Žicu sam motao tamo-amo dok je nisam prekinuo. Kad sam je prekinuo i kad sam se uvjerio da više nema nikakva govora, izvukao sam se što sam mogao tiše iz rova i prokotrljao u žbunje i šumu. Izvukavši se u šumu, u žbunje, mirovao sam nakratko da bih osmotrio tma li stražara. Čuo sam u nekom trenutku da se još netko iz rova izvlači i da ga je stražar primijetio i zapucao je. Gledao sam gdje ovaj ponovno pade u rov. Ja sam se zabvaljujući Bogu, nakon još malo mirovanja u žbunju i kad sam primijetio da su stražari odmakli, ponovno potibo prebacivao dublje u šumu.

Tako je Ivan Kordić izbjegao sigurnu smrt. Smrt u rovovima i na križnom putu po Sloveniji izbjegao je i naš fra Ante, ali ga je ona zadesila u Zagrebu. Uspio je doći do Zagreba, a onda ga je savladala teška bolest, pa je iz logora prebačen u bolnicu da ondje umre. Opet su partizani došli na svoje. One koje nisu uspjeli sami poubijati, zadesile su bolesti, kao posljedica gladi, izmučenosti i psihičke rastrojenosti. Možemo samo pretpostavljati kakve su muke prolazili ti jadni ljudi.

Izvori i literatura:

Iskaz fra Dobroslava Stojića, Slano, 14. 11. 1998.

Planinić, Ljubo, *Stradanje Hrvata Kruševa*, Kruševo-Mostar, 2004., str. 146-148.